

A romantic sunset scene in a cherry orchard. A dirt path leads through rows of cherry trees towards a bright sun setting on the horizon. The sky is filled with soft, golden light and wispy clouds. The trees are in full bloom, with pink blossoms visible. The ground is covered with fallen petals. The entire scene is framed by a decorative white border with floral motifs.

Jo THOMAS

ZÁPAD
SLNKA
— NAD —
ČEREŠŇOVÝM
SADOM

JO THOMAS

ZÁPAD
SLNKA
— NAD —
ČEREŠŇOVÝM
ŠADOM

JO THOMAS
Sunset over the Cherry Orchard

Copyright © 2018 by Jo Thomas
All rights reserved
Translation © 2026 by Nina Mikušová
Cover design © 2026 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

JO THOMAS
Západ slnka nad čerešňovým sadom

Z anglického originálu Sunset over the Cherry Orchard
(HEADLINE PUBLISHING GROUP,
An Hachette UK Company London 2018)
preložila Nina Mikušová.
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Návrh obálky Barbara Baloghová
Technická redaktorka Renáta Hrabušická
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. - Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 724. publikáciu.
Prvé vydanie

ISBN 978-80-575-0740-6

*Pre moju dcéru Mali.
Tvoja cesta sa ešte len začína... uži si ju!
Vždy ťa budem lúbiť.*

Zdravím vás všetkých,
tak poďte ďalej. Volám sa Jo Thomas. Ak ste čítali
niektoré moje knihy, viete, že vás čaká príbeh
o jedle a o láske – so záplavou slnka a s porciou
zábavy, všetko premiešané množstvom postáv, ktoré
si azda oblúbite. Ak ste v mojom svete noví, buďte
srdečne vítaní. Dúfam, že v ňom aj zostanete!

Raz som navštívila jednu zo svojich obľúbených
reštaurácií v Apúlii v južnom Taliansku, v regióne,
kde som napísala svoju druhú knihu *Čaro
olivovníkov*. Ku koncu večere mi majiteľ podniku
priniesol fľašu *limoncella*, fantastického talianskeho
citrónového likéru, spolu s pohármi pre všetkých.
Pritiahol si stoličku k nášmu stolu a spýtal sa ma,
aké knihy píšem. Po anglicky veľmi dobre nevedel
a ja po taliansky takisto nie, no vysvetlila som mu,
že moje knihy sú o jedle a o láske, pretože som
vždy mala pocit, že tieto dve veci spolu súvisia.
Povedal mi, že podľa neho je celý život spojený
s jedlom, ktoré si spolu s rodinou dopestujú na poli,
potom uvaria a položia na stôl. Ukázal na olivový
háj okolo nás, mávol na *forno* v kuchyni, kde blčali
oranžové plamene a z komína sa veselo kúdolil
dym. Zrazu plesol dľaňou po vydrhnutom

drevenom stole, po *la tavola*. „Pre tých, ktorých milujeme,“ povedal mi a položil si ruku na srdce. A to je presne ten typ knihy, aký rada píšem: o jedle, ktoré si vypestujeme, uvaríme a položíme na stôl pre svojich milovaných. Pritiahnite si teda stoličku k môjmu stolu.

Tentoraz vás zavediem do Španielska. S veľkým nadšením som navštívila túto krajinu, aby som získala podklady na novú knihu. Bola jar, keď som ta zavítala spolu s ďalšími dvoma autorkami – Katie Ffordeovou a AJ Pearceovou. Na druhý či tretí deň po našom príchode začalo všetko okolo nás kypieť životom – so všetkými farbami, zvukmi a energiou, aké si predstavujeme pod španielskou fiestou. Počas celého týždňa, ktorý sme tam strávili, mala obloha úžasnú kobaltovomodrú farbu. Vinice na okolitých svahoch sa prebúdzali k životu. Na pahýľoch viniča, o ktorých sme si pri príchode mysleli, že sú suché, sa zrazu zazelenali malé lístočky. Krdle spevavého vtáctva na stromoch a v kríkoch si nahlas vyznávali lásku, trepotali krídlami, flirtovali, škriepili sa. Vistéria nad terasou zakvitla a včely bzučali z jedného kvetu na druhý ako malé bombardéry. Pozdĺž kľukatej cesty, ktorá viedla k našej vile, divorastúce kvety hýrili všetkými možnými farbami, odtieňmi červenej, fialovej a žltej. Vo vzduchu sa vznášala omamná vôňa žltokvitnúcej kručinky pokrývajúcej svah, na ktorom stála vila. Krajina

okolo nás vyzerala ako šaty tanečnice flamenca,
bola žiarivá, nádherná, až vyrážala dych. Dokonalé
prostredie pre môj román! Dúfam, že si tento výlet
k môjmu španielskemu stolu uprostred čarovných
čerešňových sadov naozaj užijete.

Con amor
jo

Podakovanie

Predovšetkým ďakujem Katie Ffordeovej a Caroline Sandersonovej za to, že so mnou prežívali nadšenie pre flamenco. A vďaka, že ste ma zoznámili so svojou úžasnou učiteľkou flamenca Vicki Cliffordovou.

V Stroude sme zažili nádherný a inšpirujúci večer s flamencom. Vďaka, Vicki, že si mi nasledujúci deň umožnila pridať sa na lekciu. Veľmi sa mi to páčilo! Dokonca aj keď som si stúpila na palec! Všetky omyly súvisiace s flamencom, ktorých som sa v knihe dopustila, padajú výlučne na moju hlavu! Ale ak chcete skúsiť skvelé cvičenie, bez ohľadu na to, koľko máte rokov alebo ako vyzeráte, vyhládajte vo svojom okolí štúdio flamenca. Budete sa cítiť zázračne!

Túto knihu by som nemohla napísať bez odborníčky na čerešne. Ďakujem vám, Emily Liveseyová, manažérka z Lower Hope Cherries v Hereforde, že ste mi odpovedali na všetky otázky a dovolili ste mi ťahať z vás rozumy. A opakujem, za akékoľvek chyby v tejto knihe spojené s pestovaním čerešní som zodpovedná len a len ja. Ale dúfam, že aj napriek tomu si v čerešňovej sezóne pôjdete kúpiť nádherné, tmavočervené, šťavnaté čerešne!

Ďakujem cestovnej kancelárii James Villa Holidays za ubytovanie v krásnej vile v Cómpete v Andalúzii. Užila som si tam absolútne, nebeský pokoj. V Casa Nobleza sa zo mňa slová len tak rinuli! Výhľad bol neskutočný a bazén – jednoducho raj. Bolo to perfektné miesto, kde som mohla nasávať atmosféru a hľadať inšpiráciu pre španielske horské mestečko v *Západe slnka nad čerešňovým sadom*.

A ďakujem aj svojmu skvelému kaderníkovi Xanovi zo Xanovho vlasového štúdia za rozhovory o koňoch a za inšpiráciu k nádhernému žrebcovi v tejto knihe. Aha, a ešte za môj ružový melír! Zbožňujem ho!

A napokon ďakujem aj svojej milej editorke Christine Demosthenousovej. Vďaka, že si so mnou kráčala po mojej ceste ďalej. Želám ti veľa šťastia a lásky na tej tvojej! Tie najodvážnejšie rozhodnutia sú často tie najlepšie!

Jo
xx

Prológ

„Moment, ešte si overím, či to chápem správne.“ Prečítam objednávku zákazníkovi oblečenému v kvetovaných šortkách, s panoramatickými slnečnými okuliarmi a slameným klobúkom na hlave – aj keď je polovica februára. Letisko je rušné, hlučné a vrie vzrušenými očakávaniami, napriek tomu, že po veľkých tónovaných okenných tabuliach stekajú prúdy dažďa ako obrovské slzy, ktoré takmer zakrývajú veľké biele lietadlá, rolujúce po asfaltovej prístávacej dráhe sem a tam. Zdá sa, že v rušnom termináli sa nikto počasím netrápi. Všetci sú rozjarení ako v posledný školský deň a chystajú sa odletieť za stredomorským slnkom alebo za poriadnym zimným snehom na slnečné zjazdovky, kde na nich čakajú nové dobrodružstvá.

Niektorí ľudia majú zimu radi. Ja teda nie, aj keď sa volám Beti Winterová, a teda mám zimu v mene. Ja milujem úsmevy, ktoré prináša leto. Nádej na to, čo príde. Rada cítim slnečné lúče na svojej tvári, ktoré mi zohrievajú pokožku. Prezerám si vzrušené, žiariace tváre dovolenkárov, ktorí budú už o pár hodín ležať na plážach, chytať bronz a dobíjať si baterky. A potom si zhlboka vzdychnem. Takým vzdychom, ktorý vychádza

z najhlbšieho vnútra tela. Až z takého hlbokého, že sa čudujem, ako môže odtiaľ vôbec nejaký vzdych vyjsť.

„Takže trojitý cheeseburger so slaninou a extra porciou syra, ale bez cibule a uhorky?“

„A s extra porciou slaniny. Bez šalátu. Kto si môže do burgera dávať šalát?“ zašomre mladý muž tesne pred tridsiatkou a začne šmátrať v ľadvinke pod ovísajúcim pivným bruchom. „Mohli by ste mi podržať ten krígel?“ podáva mi veľký pohár piva.

Pozriem na hodiny nad tabuľou odletov. Iba osem hodín ráno. Odkedy tu pracujem, už viem, čo znamená „dostať sa do dovolenkovej nálady“. Vezmem od neho krígel, zatiaľ čo sa pokúša vyhrabať peniaze z taštičky.

„Pohni si, Tez! Už otvorili našu bránu!“ zavolá naňho jeden z chlapíkov stojacich za ním. Celá skupina má na sebe podobné šortky, klobúky a slnečné okuliare, a všetci majú vpredu na tričkách nápis *Alova veľká narodeninová žúrka* a vzadu *Alova 30-ka*. „Pod' už!“ vykrikujú a poskakujú ako neposedné buldodžie šteňatá.

„Musel som si doplniť tekutiny!“ zakričí im Tez naspäť, konečne vyhrabe bezkontaktnú platobnú kartu a ja mu vrátim pohár.

„Oslava narodenín, hm?“ ukážem na tričko.

„Hej. Každý rok na to obetujeme celé odmeny. Aha, tamto stoja tí najlepší ajťáci na svete!“ Zdvihne hlas aj krígel smerom k hlúčiku kamarátov, tí mu odpovedia veselými výkrikmi.

„Extra porcia slaniny, extra porcia syra, bez cibule, bez uhorky a určite žiadny šalát,“ s úsmevom mu podám jeho objednávku.

„Vďaka, zlatko!“ Mladík schmatne cheeseburger, krígel odloží na najbližší stolík a hltavo sa pustí do jedla, zatiaľ čo ho kamaráti ťahajú k odletovej bráne.

„Dobrá zábavu!“ zavolám za nimi. Napriek túžbe byť jednou z týchto dovolenkárov sa nedokážem ubrániť úsmevu nad tým, ako ho vlečú preč. Viem si živo predstaviť žiarivé slnko, ktoré ich privíta po pristátí, jasnú modrú oblohu, trblietavé more a jemný piesok...

„Dve detské menu s rovnakými hračkami, prosím,“ vyruší ma zo zamyslenia vystresovaná mamička a okamžite ma tým vráti do reality. Dve malé deti sa jej ovíjajú okolo nôh ako okolo stĺpov a ona sa pokúša ustrážiť okrem nich aj kopy tašiek, akoby to boli neposedné mačky.

Rýchlo splním jej objednávku a podám jej podnos. „Dám vám ešte pár náhradných hračiek, pre prípad, že už tieto máte,“ vravím jej a nevšímam si nevraživý pohľad svojej šéfky Stacey, ktorá je o niečo mladšia odo mňa, ale na chlopni saka má – vzhľadom na odslúžené roky – o hviezdičku viac.

„Ku každému jedlu iba jednu hračku,“ zúrivo mi zašepká. „Bez výnimky.“

„Jasné, Stacey,“ s úsmevom prikývnem, ale aj tak na podnos prihodím pár ďalších hračiek a dúfam, že to žene pomôže a aspoň na chvíľu si oddýchne. Cestovať s deťmi je vyčerpávajúce. Niežeby som to vedela z vlastnej skúsenosti. Deti nemám a dosť pochybujem, že vo veku tridsaťdva rokov sa mi to ešte podarí. Odkedy som tu pred tromi rokmi začala pracovať, vidím každý deň rodiny vystresované už na začiatku dovolenky. Vzala som túto prácu, kým si nenájdem niečo vhodnejšie. Ale zdá sa, že môj život už iný nebude.

Nad nami sa ozve hukot a odštartuje ďalšie lietadlo. Letový poriadok poznám takmer naspamäť. Pozriem na hodiny, rátam minúty do prestávky v práci.

„Obyčajný hamburger s hranolčkami a vodou,“ objedná si elegantne oblečený biznismen, položí na zem

kufřík, vyberie si z uší slúchadlá a siahne do vrecka na saku po peňaženku.

„Užite si výlet,“ zaželám mu a podám mu papierové vrecúško.

„Vďaka,“ usmeje sa. „Pokúsím sa.“ Vloží si slúchadlá naspäť do uší a obráti sa na odchod. Opäť si zhlboka vzdychnem, keď ho sledujem, ako odchádza. Túžim uniknúť z tohto miesta niekam, kde je teplo a kde svieti slnko.

„Nemusiš sa hneď s každým vybavovať,“ zahriakne ma Stacey. „Toto je rýchle občerstvenie, nie nejaký bar v španielskom Benidorme. Nemáme v popise práce starať sa, aby sa všetci cítili senzačne.“

Úprimne, radšej by som pracovala v bare v Benidorme, pomyslím si, zatiaľ čo Stacey sa opäť sústreďí na podložku na písanie. „Ehm, a môžeš ísť na prestávku,“ pozrie si na náramkové hodinky, „hneď teraz.“

Strhnem si z hlavy šiltovku, zložím zásteru a menovku, schmatnem kabelku a vyrazím k dverám za kuchyňou do preplnenej letiskovej haly. Všetci okolo mňa nesú veľké ruksaky alebo ťahajú kufre na kolieskach. Pasažieri oblečení vo veselých farbách, v slamených klobúkoch a s ligotavými žabkami na nohách nedočkavo hľadia na tabuľu odletov. Vzduch je plný napätého očakávania. Po chvíli sa ozve jasot, keď oznámia otvorenie ďalšej z odletových brán. Ako roj bzučiacich včiel sa všetci hrnú rovnakým smerom.

Zdá sa, že počas týchto polročných prázdnin všetci niekam cestujú. Všetci okrem mňa. Keď sa mi skončí šichta, vrátim sa do svojho bytu a najbližšie sa k cudzím diaľkam dostanem len pri pohľade na menu hotových jedál, ktoré si u donáškovvej služby môžem objednať na večeru. Asi to isté ako každý večer. Ale

vždy to tak nebolo. Dívam sa do šťastných, dychtivých tvárí okolo seba. Kedysi sme aj my dvaja s Willom boli takí. Nevieť, kedy sa to zmenilo... Keď si ma Will prestal všímať.

Rýchlo zbehnem dolu schodmi k obchodom a vojdem do najbližšej trafiky, kde predávajú aj sendviče. Nedokážem odolať a zamierim k regálom s časopismi – ich lesklé obálky mi ponúkajú všetky možné príbehy, nádeje a sny. Momentálne by som dala čokoľvek za iný život. Za niečo, čo by mi dodalo takú potrebnú injekciu vzrušenia. Oči mi automaticky padnú na časopisy zamerané na svadby. Už som ich všetky čítala. Mala som snubný prsteň, hoci len tenkú obrúčku po starej mame, v hlave kopu plánov a aj závoj. Chýbala iba kľúčová ingrediencia. Dátum sobáša.

Preletím pohľadom po hornom regáli. Mohla by som sa pokúsiť vyzerat' aspoň trochu ako tá baba na obálke? Je to to, čo sa odo mňa očakáva? Len na chvíľu zauvažujem, či by som vedela nahodiť takúto pózu. Nie, do novej bielizne som investovala už dosť, vravím si v duchu a myslím pritom na zostatok na svojej kreditke. Očami zablúdím k časopisom s článkami o rodičovstve. Ale viem, že na toto s Willom určite nie sme pripravení. Vlastne si nie som istá, či sa nám to podarí, najmä keď v poslednom čase žijeme v podstate oddeľne. Nevieť si spomenúť, kedy naposledy prišiel Will do postele skôr, než som zaspala – sotva máme čas trochu sa pomaznať.

Popritom, ako si prezerám časopisy vyložené na regáloch, upúta ma obálka jedného z nich – ponúka pohľad na modrú oblohu s bielymi chumáčmi obláčikov a na karamelovo sfarbené kamenné domy, roztrúsené na horskom úbočí až po nádhernú pláž a more. V tom

časopise sa píše o živote v akejsi cudzej krajine, o živote plnom slnka a splnených snov. Vezmem ho do ruky, práve keď nad našimi hlavami s revom vyletí na oblohu ďalšie lietadlo.

„Slečna, toto nie je knižnica! Teraz si to už musíte kúpiť,“ zavolá na mňa predavač.

„Čože?“

„Nepoznám nič horšie, než si kúpiť nový časopis, ktorý si v obchode niekto už prečítal,“ odpovie predavač uštipačne a posunie si okuliare vyššie na nos. A, pravdupovediac, keby sa nesprával tak arogantne, asi by som s ním súhlasila.

V šoku pozriem na cenu na obálke. Ani tá ma však neodradí od kúpy. Už len pohľad na tú fotografiu mi dodáva energiu, ktorú tak potrebujem.

Zaplatím za časopis, ochranným gestom si ho pritisnem na hrud' a s vrecúškom ovocných gumových cukríkov a sendvičom sa poberiem k najbližšiemu miestu na sedenie. Plánujem si spraviť pohodlie a vychutnať každú stranu v časopise, predstierať, že aj ja čakám na lietadlo a niekam cestujem. Odložím si šiltovku, zásteru a menovku na sedadlo vedľa seba, rozbalím vajcovo-žeruchový sendvič – ešte rýchlo skontrolujem, či je čerstvý – a siahnem po časopise, pripravená ponoriť sa na nasledujúcich dvadsať minút do jeho stránok. Môj smutný povzdych sa zmení na spokojný. Odhryznem si zo sendviča a pohodlne sa uvelebím na sedadle.

Stihnem prečítať sotva tri strany, keď začujem hlas, ktorý by som rozoznala kdekoľvek, sprevádza ho prenikavý smiech. Ten piskľavý hlas prehlušuje dokonca aj vzrušené výkriky cestujúcich, zaplňajúcich letisko. Stuhnem, naskočí mi husia koža, pevnejšie zovriem časopis v prstoch a ponad jeho okraj zazriem známu

postavu kráčajúcu uprostred malej skupinky žien cez letiskovú halu. Všetky sú asi tridsiatničky, cez plece majú prehodené objemné kabelky a na hlavách im trónia drahé čiapky z umelej kožušiny s brmbolcom, ktoré som videla vo výpredaji v obchodoch na letisku. Moje najhoršie obavy sa naplnili. Je to moja sesternica Olivia s kamarátkami. A prichádzajú rovno ku mne. Srdce mi oťažie ako kameň.

Obzerám sa okolo seba, ako by som mohla rýchlo ubziknúť. Na toalety by som možno šprintom dobehla. Vstávam a beriem si sendvič, časopis a zásteru. Ale kým to stihnem, Olivia ma už zbadá. Dopekla! Radšej som mala zostať schovaná za časopisom. Zlá voľba. Teraz je už prineskoro. Niet sa kam skryť.

„Bet? Si to ty?“ zahuláka na mňa, ako keby hovorila do megafónu.

Olivia a jej otec, môj strýko Paul, vždy trvali na tom, že ma budú oslovovať Bet, aj keď som im ustavične opakovala, že sa volám Beti. Strýko Paul a môj otec majú komplikovaný vzťah. Ťahá sa to už celé roky – strýko nikdy neodpustil mojej mame, že si vybrala môjho otca namiesto neho, a využije každú príležitosť, aby sa nad nich vyvyšoval; okrem toho zhadzuje aj mňa, kedykoľvek sa dá.

S búšiacim srdcom a suchom v ústach zostanem stáť, snažím sa časopisom zamaskovať šiltovku a zásteru. Olivii kamarátky na mňa zízajú, akoby odo mňa očakávali, že poviem niečo vzrušujúce alebo vtipné.

„Svet je malý,“ poznamená Olivia a nakloní sa ku mne, nemotorne naznačí bozky na obe líca. Na tvári jej ostro vystupujú líčne kosti, tie moje sú obalené tukom. „Toto je moja sesternica Elizabeth, ale voláme ju Bet,“ oznámi svojej suite.

„Zdravím!“ kývnem hlavou k hlúčiku žien, potom už len na seba rozpačito pozeráme. Zúfalo túžim, aby sa Olivia nespýtala, čo tu robím.

„Čo tu robíš?“ spýta sa s tým známym zlomyseľným leskom v očiach. Prehodí si vlasy cez plece.

„Hm... letíte si niekam užívať?“ odpoviem jej otázkou. Je to komická otázka. Sme predsa v hale odletov na letisku. Samozrejme, že všetci cestujú niekam si užívať. Úplne všetci. Preto je v tejto hale vzduch nabitý vzrušeným očakávaním.

„Na Island! Do Reykjavíku!“ Olivii netreba dvakrát hovoriť, aby sa stala stredobodom pozornosti. Odjakživa to tak bolo. Vyrastali sme spolu, vláčili nás na všetky rodinné oslavy a dovolenky. Vôbec sa však nepodobáme. Olivia bola vždy jednou z obľúbených dievčat, kým ja... ja nie. Nikdy som nikam nezapadla.

Žiarivo sa usmeje na svoje kamarátky – všetky vyzerajú úplne rovnako. Dlhé vyžehlené vlasy, goliere lemované umelou kožušinou, hrubá vrstva mejkapu a ceruzkou obkreslené pery. Aspoňže sa odlišujú brmbolcami rôznych farieb na čiapkach.

„Tento víkend sa Georgia lúči so slobodou!“ oznámi Olivia. Žena v čiernej čiapke s ružovým brmbolcom sa pyšne vypne uprostred hlúčika, akoby bola vzácnym drahokamom vloženým medzi jemné pierka pastelových farieb.

„Aha, nočná dámska jazda,“ prikývnem. Jasné. V uplynulých týždňoch na Facebooku nepísali o ničom inom – naposledy sa stretli na nejakom hrade v Škótsku, kde oslavovali blížiaci sa pôrod jednej z nich.

„Celý víkend! Nikto už nehovorí len o jednej noci,“ s potešením ma opraví Olivia.

Nasilu rozťahnem pery do úsmevu. „No, tak sa dobre bavte. A srdečne blahoželám!“ dodám v nádeji, že sa budem môcť ako-tak dôstojne vzdialiť.

„Čože? Toto je Bet, akože tvoja sesternica, tá, ktorá bola trikrát zasnúbená?“ spýta sa žena v béžovej čiapke so svetlomodrým brmbolcom, ukazuje na mňa prstom s gélovým nechťom a premeriava si ma od hlavy po päty. Ostatné ženy ju napodobňujú. Náhle mi očervenejú líca a najradšej by som sa začala ovievať časopisom.

„Ha-ha, presne tá!“ pokúšam sa žartovať, ale vo vnútri umieram, fakt umieram. *Tak to nie je!* chcem vykriknúť, ale neviem nájsť vhodné slová.

„Veľa sme o tebe počuli,“ vraví čiapka so strieborným brmbolcom, vzápätí začujem tlmený chichot. Zrazu som opäť v škole, na ihrisku, kde si zo mňa sesternica so svojou bandou bosoriek robí posmech. Zhlboka sa nadýchnem. Nedovolím, aby sa to znovu stalo.

„Naozaj? Dúfam, že iba v dobrom!“ vtipkujem.

„Tak povedz, Bet, čo je s tým záhadným Willom? Už ste si stanovili dátum svadby? Ako dlho ste spolu?“ Olivia si obľizne pery ako mačka pohrávajúca sa s korigistom.

„Fú, čo ja viem, asi päť rokov,“ odpoviem tak nonšalantne, ako len dokážem.

„Päť rokov!“ zopakuje krdeľ takmer jednohlasne.

„A vôbec nie je záhadný. Ved' si sa s ním stretla, Olivia,“ pokračujem neohrozene.

„Zasnúbená! Päť rokov! A ešte žiadny dátum?“ zvolá budúca nevesta.

„Hm, nie.“ Vo svojom odhodlaní trochu zakolíšem a zúfalo túžim, aby už oznámili let do Reykjavíku.

„Ešte nič konkrétne. Zatiaľ.“ Pregelgnem nasucho. „Ale plánujeme to. Určite viete, aké je to všetko stresujúce!“ Obrátim sa priamo k budúcej neveste, ktorá súhlasne prikyvuje, akoby vo mne zrazu našla spriaznenú dušu.

„Ó, Bet vždy plánuje,“ uškrnie sa Olivia. „Má celé fascikle plné nápadov. A vďaka trom zasnubným večierkom v tom má aj veľkú prax!“ Všetky sa rozosmejú. „Bet pozná všetky kvetinárky a svadobných dodávateľov naširoko-naďaleko,“ pokračuje Olivia. „Môj otec často žartoval, že pred svadobkami by mala mať vyhradené parkovacie miesto – pamätáš sa, Bet?“ Znovu sa zasmeje, no tentoraz vo mne začnú bublať zárodky hnevu.

Toto je problém života v malom meste: všetci vedia, čo sa u vás deje, a nikto na nič nezabudne. Áno, už som bola zasnúbená. No s Willom je to iné. Hneď sme si padli do oka a vídali sa, kedykoľvek sme len mohli, hoci on býval v Bristole a ja doma v západnom Walese. Zo začiatku sme sa nemohli nabažiť jeden druhého. Tak akosi nepriamo ma požiadal o ruku a plánovali sme, že sa vezmeme, aj keď mi všetci hovorili, že je to priskoro. Zdalo sa mi to nespútané, vzrušujúce a impulzívne. Presne to, čo som potrebovala po smrti starej mamy, po všetkom tom smútku. Krátko nato som sa prísťahovala za Willom do Bristolu a už som tu zostala.

Prvýkrát som bola zasnúbená len v šestnástich so svojím prvým chlapcom Rhysom. Zasnúbili sme sa na večierku na konci školského roka a plánovali sme, že sa vezmeme o dva roky, po jeho záverečných skúškach. Zistila som si, ako to chodí na matrike, a rozhodla som sa, že po obrade usporiadame u rodičov v záhrade grilovačku. Všetko malo byť čo najlacnejšie. Ale počas nasledujúceho leta si Rhys začal plánovať štúdium na

univerzite a ja som zostala v Swyn y Mor so zlomeným srdcom a s plánmi na svadbu, ukrytými spolu s ostatnými spomienkami na detstvo v spodnej zásuvke bielizníka.

Potom, krátko po mojej dvadsiatke, prišiel Tom. Myslela som si, že je jediný na svete. Tom bol šéfkuchár a pracoval v jednom z tých veľkých hotelov na morskom pobreží. Boli sme šťastní. A myslím si, že toto Oliviu štvalo najväčšmi. Šťastie mi nečakane spadlo do lona a Olivia vždy chcela to, čo mali tí druhí. A tak ho zvieďla, no keď si uvedomila, že to s ním nie je ono, dala mu kopačky. S Tomom sme sa pokúsili o reparát, ale nefungovalo to. Nikdy by som mu nemohla naozaj odpustiť. Snažili sme sa, ale v podstate sme každý chceli niečo iné. On chcel viesť reštauráciu v Glasgowe, ja som snívala o bare v Španielsku, a tak sme to ukončili.

Zakrátko som stretla Willa a uvedomila som si, že je presne ten muž, po akom som vždy túžila. Willa majú všetci radi. A čo by proti nemu mohli mať? Je spoločenský, priateľský, vtipný, inteligentný a má dobrú prácu. Nehovoriac o tom, ako vyzerá: je tmavovlasý, vyšportovaný... stačí sa pozrieť na jeho bicepsy. Navyše hrá na gitare v kapele v miestnej krčme. Pripomína mi Dannyho O'Donoghua z írskej hudobnej skupiny The Script. Okej, nie je Ír, ale má rovnakú iskru v očiach. Keď sa objaví na párty, okamžite sa rozprúdi zábava. Spoznala som ho ako skvelého dovolenkového delegáta. Vďaka nemu sa všetci cítili výnimoční. A keď sa pozrel na mňa, mala som pocit, že som jediná na svete.

„Takže ešte stále nemáte stanovený dátum na ten veľký deň?“ preruší moje myšlienky Olivia, oči sa jej zlomyselne zablysnú.

„No, mali sme ich už veľa,“ rýchlo zaklamem. Popravde sme nič také nemali, len sme ráno vstali, šli do